

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.
ΕΤΗΣΙΑ.Διὰ τὸ ἰσωπερικὸν ἄρ. 12.
Διὰ τὸ ἐξωπερικὸν • 15.Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Παναζῆ
καὶ ἐκδίδεται εὐθὺν αὐτοῦ, καὶ
διὰ τοῦ ἴδιου ἐνεργεῖται πᾶσα
διοικητικὴ αὐτῆν ἀφορᾶσα.
Τιμὴ καταχώσεως ἀγγε-
λιῶν ἡμερ. 15 ὁ στίχος.

(Ἡ ΠΡΩΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ).

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Παρὰ τοῖς Κ. Κ. Διδασκαλαῖς
καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Γα-
χυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς
Κ. Κ. Ἑλλησικ. Προξένοις
καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρό-
ποις τοῦ ἐκδοτοῦ.Ἐκδίδεται τετράκις τοῦ
μηνός.

Ἀθήναι, τὴν 16 Ἰουλίου 1855

Περὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου καὶ τῆς
Μαιώτιδος λίμνης.

Κιμμέριος Βόσπορος καὶ Κιμμερικὸς ὠνομάζετο πάλαι ὁ τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ τὴν Μαιώτιδα λίμνην συνάπτων στενὸς πορθμὸς. Οἱ Κιμμέριοι, ἀφ' ὧν ὁ πορθμὸς οὗτος ὠνομάσθη (Στράβ. Ζ. 309, ΙΑ. 494 Πολύβ.), περιγράφονται ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (Λ. 14) κατοικοῦντες πέραν τοῦ βαθυρῆρου ὠκεανοῦ « Ἡέρι καὶ νεφέλη κεκαλυμμένοι », καὶ τῶν τοῦ Ἥλιου ἀκτίνων ἐστερημένοι. Οἱ Κιμμέριοι ἀνήκοντες ἐν μέρει μὲν εἰς τὴν ἰστορίαν, ἐν μέρει δὲ εἰς τὴν μυθολογίαν φαίνονται ὄντες οἱ κύριοι τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κάτοικοι, ὡς καὶ τῆς μεταξὺ ταύτης καὶ τοῦ Τύρα (Ανιέσερ) ποταμοῦ χώρας, ὅτε οἱ Ἕλληνες συνέστησαν ἀποικίας εἰς τὰς παραλίαις ταύτας κατὰ τὸν Ζ'. π. Χ. αἰῶνα (Grote Hist of Greece vol. iii. p. 313).

Τὸ μῆκος τοῦ πορθμοῦ ἐλογίζετο εἶναι 60 σταδίων, τὸ δὲ πλάτος αὐτοῦ 30—70 (Πολύβ. Δ. 39, Στράβ. 310). Ἐπιγραφὴ ἐπὶ στήλης λίθου λευκοῦ ἀνευρεθείσα μαρτυρεῖ ὅτι « τῷ 1068 ὁ Πρίγκηψ Γλέβ ἐμέτρησε τὴν θάλασσαν ἐπὶ τοῦ πάγου, καὶ ὅτι ἡ ἀπόστασις ἀπὸ Τρουταράκαν (Ταράν) μέχρι Κερταίου ἦν 9384 ὀργυῶν (Jones, Travels. vol. ii. p. 197). Τὸ πλεῖον τοῦ πορθμοῦ τούτου μέρος ἐστὶ κεχωσμένον διὰ ταινιῶν ἄμμου καὶ καθόλου ἀλιτενῆς ὡς ἦν καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Πολυβίου καὶ ἐς αἰ πάντως ἔσεται, ἕνεκα τοῦ ἐλικοειδοῦς σχήματος τοῦ πορθμοῦ, ἐμποδίζοντος τὴν ὄρμην τοῦ ἀπὸ βορρᾶ ρεύματος καὶ εὐκολύνοντος τὴν συσσώρευσιν τῆς ἄμμου καὶ τῆς ἰλύος. Καθ' ὅσον δὲ χωρεῖ πρὸς τὸν Εὐξείνῳ βαθύτερος καθίσταται (Journal. Geogr. Soc. Vol. 1. p. 106). Τὸ Παντικαπαῖον (Παντικαπαῖα - κάπη, ἢ Βόσπορος μεταγενεστέρως ὀνομασθὲν) ἢ μητρόπολις, Μηλισίων ἀποικία, ἔκειτο κατὰ τὴν δυτικὴν τοῦ πορθμοῦ πλευρὰν, ὅπου τὸ πλάτος αὐτοῦ ὀκτώ περίπου μιλίων ἐστὶ (Στράβ. 309). Ἀπὸ τοῦ Παντικαπαίου ἐκτείνεται παραλίως ἐπίπεδος χώρα ἐπὶ σταδίων 530 κατὰ Στράβωνα (ἀνωτ.) ἢ 700 κατ' Ἀρριανὸν (Περιπλ. Εὐξ. Ποντ.) μέχρι Θεοδοσίας, Μηλισίων καὶ ταύτης ἀποικίας. Διαφέρουσι δὲ κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἀποστάσεως οἱ δύο οὗτοι συγγραφεῖς, διότι ὁ μὲν ἴσως ἐννοεῖ τὴν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἀπόστασιν τῆς Θεοδοσίας ἀπὸ τοῦ Παντικαπαίου, ὁ δὲ συμπεριλαμβάνει καὶ τὰς ἐλίξεις τῆς παραλίας. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων λιμένων, Παντικαπαίου δηλαδὴ καὶ Θεοδοσίας, εἰσὶν αἱ ἐξῆς πόλεις ἀπὸ Β. πρὸς Ν. Δία (Plin. H. N. iv. 24, Στεφ. ὁ Βυζ. τίθησιν αὐτὴν παρὰ τῷ Φύσιδι ποταμῷ ἢ αὐτῇ ἢ τοῦ Πτολεμαίου Γ. 6. § 4 Τυρικτάκη ἢ Τωριτάκη). Νυμφαῖον (Πτολεμ. ἀνωτ. Στράβ. σελ. 309, Plin. ἀνωτ., Ἄνων. Περιπλ. Εὐξ.) οὗ σώζονται νῦν εἰσῆπια (Jones Trav. 11, 214) Ἄκρα (Στράβ. ΙΑ. 494, Ἄνων. Περιπλ., Plin. ἀνωτ., Ἰεροκλ.) Κύταια ἢ Κύται (Στεφ. Ἄν. Περιπλ. Plin. ἀνωτ.) Κάζεκα (Ἄν. Περ.) 280 στάδια ἀπὸ τῆς Θεοδοσίας. Πρὸς Β. τοῦ Παντικαπαίου, εἰς ἀπόστασιν 20 ἀπὸ τούτου σταδίων ἦν τὸ Μυρμήχιον (Στράβ. σελ. 310, 494, Mel. ii. 1. 3, Plin.) καὶ εἰς διπλασίαν ταύτης ἀπόστασιν τὸ Παρθένιον (Στράβ. ἀνωτ.). Παρεκτὸς τῆς ἄρτι περιγραφείσης χώρας οἱ τοῦ Βοσπόρου βασιλεῖς ἐξουσίαζον καὶ εἰς τὴν ἀπέναντι, τουτέστι τὴν ἀσιάτιδα, παραλίαν τοῦ πορθμοῦ τόπους. Αἱ πόλεις αὐτῶν ἀπὸ βορρᾶ ἀρχόμεναι ἦσαν τὸ Κιμμέριον (Στράβ. 494), ὀνομαζόμενον πρὶν Κερθέριον (Plin. vi. 6. Τεμρούκ?) ὁ Πατραεὺς (Στράβ. ἀνωτ.). Οἱ Κῆποι ἢ Κῆπος Μιλησίων (Στράβ. ἀνωτ. Ἄν. Περιπλ. Mel. i. 19, 5, νῦν Σιέννα). Καὶ ἡ Φαναγορία (Τρουταράκαν ἢ Ταμάν). Τὰ πο-

λιτικὰ ὄρια τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου μετεβάλλοντο κατὰ καιροὺς, ὅτε μὲν ἐκτεινόμενα, ὅτε δὲ περιστελλόμενα· ἐν τῇ ἀκμῇ αὐτοῦ ἐξετείνοντο ταῦτα πρὸς Β. μέχρι τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ (Στράβ. 495), καὶ πρὸς Δ. μέχρι τῶν τῆς Θεοδοσίας ὀρέων. Ἡ εὐφορος μὲν ἀλλὰ στενὴ αὕτη χώρα ἦν τῆς Ἑλλάδος τὸ σιτοβολεῖον, μάλιστα δὲ τῶν Ἀθηναίων, κομιζομένων ἐντεῦθεν περὶ τὰς 400,000 μεδίμων σίτου.

Τὸ Παντικαπαῖον γέγονε μητρόπολις ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἐφ' ἱκανοὺς αἰῶνας ὑπάρξαντος. Ἐκ χωρίων τοῦ Στράβωνος, τοῦ Διοδώρου, τοῦ Λουκιανοῦ, τοῦ Πολυαίου καὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, καὶ ἐξ ἐπιγραφῶν καὶ νομισμάτων εὐρεθέντων ἐν ταῖς εἰς Εὐξείνῳ παραλίαις, ἐξάγεται σειρά βασιλέων ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ 5. π. Χ. αἰῶνος μέχρι τοῦ Δ'. μ. Χ. (ἰδ. Ersch and Gruber Ἑγκυκλοπ. (Γερμανιστί) ἐν ἀρθρ. καὶ Παράβλ. Eckhel vol. vi. p. 549. Raoul Rochette antiquités Greques du Bospore Cimmerien.)

Ἡ δὲ Μαιώτις λίμνη, τανῦν Ἀζῶφ θάλασσα, ἢ Ἀζὰκ-δενιζι ὑπὸ τῶν Τούρκων λεγομένη, ἀπλοῦται ΒΑ. τοῦ Εὐξείνου καλύπτουσα ἐπιφάνειαν 13,000 τετραγ. ἀγγλ. μιλίων. Οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον ταύτην πολὺ εὐρυτέραν. Οὕτω λ. χ. ὁ μὲν Ἡρόδοτος (Δ. 86) ἐπίστευεν αὐτὴν εἶναι οὐ πολλὰ ἐλάσσων τοῦ εἰς ἂν ἐκδίδει Εὐξείνου Πόντου, ὁ δὲ Σκύλαξ λέγει, « Ἡ δὲ Μαιώτις λίμνη λέγεται ἡμισὺ εἶναι τοῦ Πόντου. » ὁ Στράβων ὑπολογίζει τὴν περίμετρον αὐτῆς ἕως 9,000 σταδίων. Ἄλλ' ὁ Πολύβιος ἐλαττώνει αὐτὴν εἰς 8000 στάδια (Δ. 39). Κατὰ Πλίνιον ἡ περίμετρος αὐτῆς ἐλογίζετο οὕσα 1406 Μ. Ρ. ἢ κατὰ τινὰς 1125 Μ. Ρ. Ὁ Στράβων (Ζ. 310) λέγει τὸ μῆκος αὐτῆς εἶναι 2200 στάδια μεταξὺ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου καὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ταναΐδος. Ὅθεν μόνος οὗτος ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐγγυτέρω τῆς ἀληθείας ἐστίν. Ὁ Πλίνιος λέγει αὐτὸ 385 Μ. Ρ. ὅπερ συμφωνεῖ πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ Πτολεμαίου (Ε. 9 § 1-7). Ὁ Πολύβιος πεπεισμένος προλέγει ὅτι ἡ Μαιώτις λίμνη θέλει ποτὲ ὀλοσχερῶς ἐγchwσθῆ, καὶ ἐκθέτει τοὺς λόγους τούτου (Δ. 39 40). Ἐκτοτε δὲ ἡ θεωρία ὅτι τὰ ὄρια τῆς Μαιώτιδος περιωρίσθησαν ὑποστηρίζεται ὑπὸ πολλῶν, ἄλλων ἄλλην περὶ τοῦ γεγονότος τούτου φερόντων γνώμην. (ἰδ. Admiral Smyth's Mediterranean p. 148.) Ἡ περὶ τῆς γλυκύτητος τῶν ὑδάτων τῆς Μαιώτιδος λίμνης βεβαίως τῶν ἀρχαίων φαίνεται ὀρθὴ οὕσα. Τὰ ὕδατα αὐτῆς εἰσι πόσιμα, εἰ καὶ δυσάρεστα τῇ γεύσει. Ὅτε ὁμως πνεύσει ΜΔ. ἄνεμοι τὰ ὕδατα αὐτῆς ὑψύμενα καθίστανται ὑφάλμυρα (E. B. James παρὰ Smith's Dict. of Gr. and Rom. Geogr. vol. I. P. 421, vol. 2 p. 244.) Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης ἐν συνόψει κατὰ τοὺς ἀρχαίους. Περὶ τῆς νῦν δὲ καταστάσεως τούτων θέλομεν ἐξῆς διαλάβει τὰ δέοντα.

—000—

Περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἐπιμελητῶν.

Ἐπιμελητὰς ὠνομάζον ἐν Ἀθήναις διαφόρους ἄρχοντας ἢ δημοσίους ὑπηρετάς.

1) Ἐπιμελητῆς τῆς κοινῆς προσόδου, συνειθέστερον ταμίης καλούμενος, ἦν ὁ διαχειριστὴς τῶν δημοσίων εἰσοδημάτων. (ἰδ. περὶ Ταμιῶν ἐν Ἐφ. Μαθ. ἀριθ. 62).

2) Ἐπιμεληταὶ τῶν μοριῶν ἐλαιῶν ἦσαν οἱ ἐκ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν ἐκλεγόμενοι ἵνα φροντίζωσι περὶ τῶν Ἱερῶν ἐλαιῶν (Λυσ. Ἀρειοπαγ. 284. 5).

3) Ἐπιμεληταὶ τοῦ ἐμπορίου ἐλέγοντο οἱ ἐπιτηρόντες τὸ

ἐμπόριον, τοτέστι τὸν τόπον ἐν ᾧ ἐπωλοῦντο κατὰ μεγάλας ποσότητας (χονδρικός) τὰ ἐξώθεν εἰς Ἄθηναις διὰ θαλάσσης κομίζόμενα ὄνια ἦσαν οὗτοι δέκα καὶ ἀπεδεικνύοντο εἰς τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐνιαυσίως διὰ κλήρου. Ὁ Ἀρποκράτων ἐν λ. ἐπιμελητῆς ἐμπορίου λέγει: «ἐμπορίου δ' ἐπιμελητῆς δέκα κληροῦσι, τούτοις δὲ προστέταται τῶν τε ἐμπορίων ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τοῦ σίτου, τοῦ καταπλέοντος εἰς τὸ Ἀττικὸν ἐμπόριον, τὰ δύο μέρη τοὺς ἐμπόρους ἀναγκάζειν εἰς τὸ ἄστυ κομίζειν». Οὗτοι λοιπὸν διοικοῦντες τὰ τοῦ ἐμπορίου εἶχον δικαιοδοσίαν ἐφ' ἀπάντων τῶν παραβατῶν τῶν ἐμπορικῶν νόμων (Δημοσθ. κ. Λακρ. σελ. 941, κ. Θεοκρ. σελ. 1324, Δειναρχ. κ. Ἀριστογ. σελ. 81 καὶ 82).

4) Ἐπιμεληταὶ τῶν Μυστηρίων ἦσαν οἱ μετὰ τοῦ ἀρχόντος βασιλέως ἐπιμελούμενοι τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων ἐχειροτονοῦντο οὗτοι ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ ἦσαν τέσσαρες, δύο μὲν ἐξ Ἀθηναίων ἀπάντων, εἰς δὲ ἐξ Εὐμολιπιδῶν (1) καὶ εἰς ἐκ Κηρύκων (Ἀρποκρ. καὶ Σουίδ. ἐν λ., Δημοσθ. κ. Μείδ. σελ. 570).

5) Ἐπιμεληταὶ τῶν νεωρίων, ἀπετέλουν οὗτοι τακτικὴν καὶ διαρκῆ ἐπιτροπὴν καὶ οὐχὶ προσωρινὴν καὶ ἔκτακτον, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Δημοσθένους (Δημοσθ. κ. Εὐεργ. καὶ Μνησιβ. σελ. 1145) τοῦ Αἰσχίνου (κ. Κτησιφ. 419) καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Boeckh δημοσιευθεισῶν ἐπιγραφῶν (Urkunden uber das Seewesen der Attisches States, Berlin 1840), ἐν αἷς ὀνομάζονται οὗτοι ἐπίοντες «οἱ ἀρχόντες ἐν τοῖς νεωρίοις». Ἐκ τῶν αὐτῶν ἐπιγραφῶν μαθηθῶμεν ὅτι ἡ ἀρχὴ αὐτῶν ἦν ἐνιαυσίως, καὶ ὅτι ἦσαν δέκα τὸν ἀριθμὸν οἱ ταύτην συνιστῶντες, ἐκλεγόμενοι διὰ κλήρου ἐκ τῶν περὶ τὰ ναυτικὰ εἰδημόνων.

Τὸ κυριώτατον τῶν καθηκόντων τῶν ἐπιμελητῶν τῶν νεωρίων ἦν ἡ περὶ τῶν νηῶν φροντίς καὶ τῶν αὐταῖς ἀνηκόντων σκευῶν ἐξέταξον ἐὰν αἱ νῆες ἦσαν εἰς κατάστασιν νὰ πλέωσι, ἔχοντες πρὸς τοῦτο τοὺς δοκιμαστὰς λεγομένους, τρίθωνας περὶ τὴν τοιαύτην τῶν πλοίων δοκιμασίαν ὄντας (Boeckh ἀνωτ. ἀρ. ii. 56). Εἶχον ποτε οἱ ἐπιμεληταὶ οὗτοι καὶ τὴν περὶ στρατιωτικῶν τιμῶν σκευῶν φροντίδα, μὴ ἀνηκόντων κυρίως εἰς τὰ πλοία, οἷον μηχανῶν πολεμικῶν κλ. (ἀρ. xi. iii.) ταῦτα ὅμως διεπιστεύθησαν ὑστερον διὰ ψηφίσματος τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τοῖς στρατηγῶσι (ἀρ. xvi. α. 195). Κατέγραφον ἐν στήλῃ τοὺς δευδότης ὀφειλόμενους τοῖς νεωρίοις, φροντίζοντες καὶ περὶ τῆς παραλαβῆς ἢ ἐπισπράξεως αὐτῶν (Δημοσθ. ἀνωτ. κ. Ἀνδροτ. σελ. 612). Ἐπώλουν τὰ παλαιὰ σκευὴ κλ. τῶν νηῶν καὶ ἠγόραζον καινὰ ὑπὸ τὴν διευθύνειν τῆς Βουλῆς, οὐχὶ δὲ καὶ ὑπ' εὐθύνην αὐτῶν (ἀρ. xiv. β. 190 κλ. παραβλ. Ἀρ. xiv. xvi. u.) Εἶχον τὴν λεγομένην ἡγεμονίαν δικαστηρίου μετὰ τῶν Ἀποστολέων (2) ἐν πάσι ταῖς εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ὑπαγομέναις διαδικασίαις (οὗτοι γὰρ εἰσῆγον τότε τὰς διαδικασίας εἰς τὸ δικαστήριον περὶ τῶν σκευῶν. Δημοσθ. κ. Εὐεργ. καὶ Μνησιβ. σελ. 1147). Οἱ ἐπιμεληταὶ τῶν νεωρίων εἶχον καὶ γραμματέα βοηθῶντα αὐτοὺς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων αὐτῶν, καὶ δημοσίον ὑπερέτην «δημόσιος ἐν τοῖς νεωρίοις» τὰ περὶ τούτου πραγματεύεται ἐν ἔκτασις ὁ Boeckh (Urkunden κλ. σελ. 48—64). Ἰππάρχον ἐτι ἐπιμεληταὶ τῶν φυλῶν κ.τ.λ.

—οοο—

(Θεοδοσίου Βενιζέλου περὶ Ἀρείας Ἀθηνᾶς Βερολίνω κωνδ')

Πάντες, ὅσοι ἤδη περὶ αὐτὴν τὴν φιλολογίαν ἐσπούδασαν, καὶ αὐτοὶ ἔμαθον καὶ παρ' ἄλλων ἤκουσαν, πόσον δυσχερὲς εἶναι νὰ ἀρῆται τις συγγραφεὺν ἐκ τῶν ἀβεβαιοτάτων καὶ σκο-

(1) Οἱ Εὐμολιπιδᾶς ἦσαν ἡ ὑπὲρ πάσης διακεκριμένη καὶ σεβαστὴ τάξις Ἰερέων, κατὰ τὸν ἕνα τῶν οἴκων τοῦ ἐν Ἀθῆναις παλαιάτα εὐθέως Εὐμύλου τοῦ Θρακῆ Ἰερέως τῆς Δύμητος καὶ τοῦ Διονύσου κατὰ μῦθον τινὰς οὗτος ἦν ὁ εἰσαγωγὴν τὰ Ἐλευσινίαι κλ. Περὶ τούτου ἄλλοτε.

(2) Οἱ Ἀποστολεῖς ἦσαν δέκα παρὰ τὸν ἐπιμελητὴν καθήκοντος αὐτῶν, ὄφειλον εἶναι κατὰ τὴν ἀρχὴν αὐτῶν τὰ πλοία νὰ ἐξοπλίζονται δεύοντες ὑπὸ τῶν ὑποχρεωμένων εἰς τριπράρχους. Εἶχον ἐξουσίαν καὶ νὰ φυλάττωσι, ἐν περιπτώσει τισι, τοὺς ἀμελοῦντας τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῶν Τριπράρχους (Δημοσθ. περὶ Στεφ. σελ. 262).

τεινοτάτων τῆς Φιλολογικῆς ἐπιστήμης, τῶν μυθολογικῶν. Οὐκ ὀλίγον λοιπὸν ἐθαυμάσαμεν ἅμα καὶ ἠσθημεν ἀναγρόντες νεωστὶ συγγραμμάτων τι ὑπὸ τοῦ διδάκτορος τῆς Φιλολογίας Θεοδ. Βενιζέλου ἐν Βερολίνω γεγραμμένων, καὶ τοῦτο εἰς τὰς ἐκεῖ ἐξετάσεις καὶ εἰς ἐπιτυχίαν τοῦ διδακτορικοῦ ἀξιώματος. Περὶ τοῦ ἀγωνίσματος λοιπὸν τούτου, ὅπερ ἔχει ἐπιγράψας ὁ συγγραφεὺς, περὶ Ἀρείας Ἀθηνᾶς, ἀναγκασθὲν νὰ εἰπωμέν τινὰ, οὐ μᾶλλον χάριν τοῦ συγγραφέως, ὅς οὐδεμίαν ἀνάγκην ἐπαίνου ἔχει, ἀλλὰ χάριν τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς, εἰς ἣν οὐκ εὐκαταφρόνητα συνετέλεσε καὶ ζήτημα σπουδαῖον ἐν τῇ φιλολογίᾳ κητήσας καὶ ἐξακριβώσας, καὶ τρόπον ἐξετάσεως καὶ ἀποδείξεως μεταχειρισάμενος τὸν ὀρθότατον καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιστῇ, λέγω δὴ τὸν ἱστορικόν, οἷου ἤρξε πρὸ πάντων Ὀδορφεῖδος Μύλλερους καὶ ἀνεπέτυξε, κατ' εἴρη καὶ χρόνους διακριτῶν τῶν μύθους καὶ τὰ περὶ τοὺς θεοὺς καὶ τὴν δύναμιν τῶν Ἑλλήνων θεῶν οὗτοι λοιπὸν καὶ Βενιζέλος τὸ συγκεχυμένον τῶν νεωτέρων γνημῶν περὶ τῆς δυνάμεως τῶν Ἀρείων θεῶν διευκρινεῖ διδάσκων πρῶτον τῶν μυθολογικῶν σαφῶς, ὅτι οἱ Ἀρειοὶ θεοὶ, ἰδίᾳ δὲ νῦν ἡ Ἀρεία Ἀθηνᾶ, ἔπαθον τὴν φυσικὴν τῆς δυνάμεως μεταβολήν, οἷαν καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων θεῶν, καὶ ὀνόματα πολλὰ τῆς Ἑλληνίδος γλώσσης, ὡς καὶ τὰ ἴδη αὐτῶν μετεβάλλοντο ἀεὶ ἐκ πολεμικῶν καὶ δευῶν ἠπιώτερα καὶ φιλανθρωπώτερα γινόμενα καὶ πρῶτον μὲν ἀποδείκνυσιν αὐτὴν πολλοῦ πολεμικῆν νομιζομένην, εἶτα δὲ ἀνωτέρω ἀρχεται ἐκ τῶν παλαιωτάτων χρόνων καὶ πόρρωθεν ἀποδεικνύει τὴν μεταβολήν διότι συντόμως ἀποδείξει τὴν μεταβολὴν καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις τῶν Ἑλλήνων θεῶν γενομένην, ἀπερ ἄληθως δευῶν γνημῶν τῶν μυθολογικῶν μαρτυροῦσιν (§ 7. 8.) ἔρχεται καὶ εἰς τὴν Ἀρείαν Ἀθηνᾶν, ἣν μάλιστα μὲν καταφανῶς μεταβληθεῖσαν κατείδεν ἐν τῇ τοῦ Ὁρέστου δίκη, καὶ ἐξ ἄλλων δ' εὐφωῶς εἰκάξει ἡ δὲ τοῦ Ὁρέστου δίκη ἤγαγεν αὐτὸν εἰς τὰς τοῦ Αἰσχύλου τραγωδίας, ἐν αἷς ὁ ἐν τοῖς τραγικοῖς οὗτος βασιλεὺς μετὰ μεγίστης περινοίας ἐν δράμασι, δείκνυσιν τοῦτο καὶ ἐν τῇ τῶν θεῶν κόσμῳ γενομένον, ὅπερ εἶδεν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ συμβᾶν, καθ' ἐν δὴλα δὴ χρόνον ἡ παιδεία κατεπάλεσε τὴν βραβωρότητα καὶ ἐπήνεγκε τὸ φῶς καὶ τὴν ἠσιότητα τῶν ἠθῶν καὶ τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, καὶ δὴ καὶ εἰς πολλοὺς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἐκ τούτων λοιπὸν τῶν ἀρχῶν, ἐφ' ὧν μάλιστα στηρίζεται τὸ μεγαλεῖον τῶν τετραλογικῶν καὶ τραγωδιῶν τοῦ Αἰσχύλου, καὶ ἄς ὁ ποιητῆς οὐκ ἀπλῶς ἐξ ἑαυτοῦ ἐγέννησεν, ἀλλ' εὗρεν ἐν τῇ ἠθικῇ κόσμῳ ἔργῳ ἀποδείξεισας καὶ φανερὰς καταστάσεις, δικαίως καὶ μετὰ λόγου τεκμαίρεται ὁ συγγραφεὺς Θ. Βενιζέλος περὶ τῆς αὐτοῦ ὑποθέσεως καὶ ἀποδείκνυσιν. Ἐπιβεβαίωσι δὲ καὶ δι' ἄλλων (§ 15.) Ἐκτός δὲ τοῦ ὅλου ὁ διδακτικὸν καὶ καθ' ἑαυτὸ καὶ διὰ τὸν τῆς ἐξετάσεως τρόπον, ἀνιστορεῖ καὶ τινὰ ἄλλα ὁ συγγραφεὺς ἐν παρέργῳ (οἷα τὰ ἐν § 12 σημ. 51 κ.τ.λ.) περὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἄλλων ὡστε, ὡς εἰκόσ, καὶ ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς τοῦ Βερολίνου ἀκαδημίας. Ἐχρήσατο δὲ τῇ παλαιᾷ Ἑλληνίδι γλώσσῃ τρίτος αὐτὸς μετ' ἄλλους δύο φιλολόγους Ἑλληνιστὶ γράψαντας τὰ αὐτῶν ἀγωνίσματα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐν Γερμανίᾳ τὸ μῆμα δὲ οὐ μικρὸν καὶ τοῦτο ἐτόλμησεν ὁ συγγραφεὺς, ὅς δυνάμενος νὰ γράψῃ λατινιστὶ κατὰ τὸ σύνθημα, ἠθέλησεν ὅμως νὰ ἐκφράσῃ Ἑλληνιστὶ ἰδέας ὄλους νέας καὶ γερμανικάς, ὅπερ ἐντελῶς καὶ κατ' ὀρθοῦσιν, ἀγνός διαμείνας ξενισμῶν, ὧν γέμουσα ἡ νεωτέρα ἡμῶν γλώσσα οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ μόνον καὶ τὴν ἀρχαίαν, ἐὰν καὶ οἱ κράτιστοι τῶν ὀλίγων γραφόντων τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνίδα γλώσσαν γράψωσι, πολὺ δὲ μᾶλλον εἶπερ οὗτοι ἐν ξενίᾳ τινὶ γλώσσῃ ἔμαθον ἀπερ ἔμαθον. Εὐχόμεθα λοιπὸν εἰς τὸν συγγραφέα, ὅς, ὡς μαθηθῶμεν, καὶ ἐπαρῆσθαι ἤδη ἐκ τῆς Γερμανίας μετὰ πολυτελεῖς σπουδᾶς, ἀποκατάστασιν ταχείαν, ὅπως καὶ τὴν ἡμετέραν πατρίδα διὰ τῶν αὐτῶν γνημῶν ὠφελήσῃ ὅσον δύναται, ὡς ἤδη καὶ ἐτίμησεν αὐτὴν ἐν τοῖς σοφοῖς Γερμανοῖς διὰ τῶν ἀπαρχῶν τῶν αὐτοῦ πινῶν διότι οὗτοι καὶ ἐκ τῶν μικρῶν τούτων ἔργων τῶν Ἑλλήνων ἀναμνήσκονται ὅτι ζῶσιν ἐτι Ἕλληνας, τὴν τε πᾶτριον γλώσσαν ἐπιστάμενοι καὶ φιλοτιμούμενοι ἵνα μετὰ τὴν τῆς Ἐλευθερίας ἀπόλαυσιν μαθηθῶσι μὲν ὅσοι ἦσαν οἱ οἰκεῖοι αὐτῶν πρόγονοι, ὠφελῶνται δὲ ἐκ τῆς τοῦ βίου αὐτῶν καὶ τῶν πολιτικῶν ἔργων, ἀπερ ἐπέκιδυσαν τὰ νεώτερα παιδαγευμένα ἔθνη.

—οοο—

Περὶ ὑδροφοβίας.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἰδ. ἀριθ. 119.)

Ἀντίδοτα. Ἡ ὑδροφοβία εἰς τὸν ἀνώτερον αὐτῆς βαθμὸν δὲν εἶναι ἰσχυρὸς, εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην ὁ ἀσθενὴς πρέπει νὰ ἐμποδίζηται ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιφέρῃ εἰς ἄλλους βλάβην. Ἰπάρχουσιν ὅμως παραδείγματα τινὰ ἐντελοῦς ἰάσεως τῶν προσβεβλημένων δι' ἀντιφλογοστικῆς μεθόδου, καὶ διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖται νὰ καλεσθῇ ὁ ἰατρός ὅσον τάχιστα.

Τὸ καλλίτερον ἦβλεν εἶσθαι νὰ ἐμποδισθῇ ἡ ἀνάπτυξις τῆς νόσου, καὶ νὰ μεταχειρισθῶμεν ἀμέσως μετὰ τὸ δῆγμα λυσσῶντος ἢ καὶ ὑπόπτου μόνου ζώου τὰ ἐφεξῆς μέσα.

Ὁ ἀπὸ λυσσῶντος κύνος δαγκασθεὶς μὴ ἐπιτυχίαν δύναται νὰ μεταχειρισθῇ πεπυρωμένον σιδήρον, εἰ δυνατόν ἀμέσως, διότι ἐκκαίμενον τοῦ τραύματος, φθερταί τὸ δλητήριο. Ἄν δὲν δυναθῇ ἀμέσως νὰ μεταχειρισθῇ πεπυρωμένον σιδήρον, εἶναι καλὸν νὰ ἐκθλίβῃ ἢ νὰ ἀποκόψῃ τὰ τραύματα, καὶ νὰ ἀποπλύνῃ ὅσον τὸ δυνατόν τὰ τραύματα ἀπλῶς ἢ ἀλατωδύου ὕδατος, ἢ καλλίον μετὰ καυστικῆν κηλίαν. Ἐὰν δὲ τὸ τραῦμα γίνῃ μικρὸν καὶ βαθύ, πρέπει νὰ εὐρυνθῇ δι' ἐντομῶν, ὡστε νὰ γίνῃ μεγάλη ἐκροὴ αἵματος. Τὸ οἷον πρέπει νὰ ἐπιχειρισθῇ ἐὰν τὸ δῆγμα ἤβλεν εἶσθαι μόνον εἰς τὴν τοῦ δέρματος ἐπιφάνειαν ἀπὸ μὲτα ἐρισθῶσιν ὅλα ταῦτα, δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ὁ πεπυρωμένος σιδήρος. Ἄν ὑπάρχῃ ἀμφιβολία περὶ τῆς λύσεως τοῦ δαγκασθέντος κύνος, ἢ ἂν ὁ δαγκασθεὶς δὲν ἀποφασίῃ τὴν χρῆσιν τοῦ πεπυρωμένου σιδήρου, πρέπει τοιλάχιστον νὰ φροντισθῇ νὰ ἐκπλυσθῇ τὸ τραῦμα μὲ διάλυσιν ἀλατος ἢ καλλίου, νὰ ἐπιτεθῇ καυστικὸν τι μέσον, καὶ νὰ υποστηρηθῇ ἡ ἐκπίεσις διὰ τῆς συνεχῆς χρήσεως ἐρεθιστικῶν ἀλειμμάτων, καὶ νὰ μὴ γίνῃ ἡ ἴασις πρὶν παρέλθῃ ἡ εἰκοστὴ πρώτη ἡμέρα, τὸ ὅποιον εἶναι ὄρεκτα σημαντικόν. Πρὸς τούτους ἐσυστήθησαν εἰς διαφόρους καιροὺς διάφορα ἐξωτερικά καὶ ἐσωτερικά μέσα οὗτω λ. χ. ἐπαίνεται τὸ γλῶριον μὲ ἰδιαίτερον ἱατρικὸν οὐτὸν τῶν δηγμάτων τῶν λυσσῶντων ζώων, καὶ ἐξωτερικῆ καὶ ἐσωτερικῆ χρήσεως τῆς ἀμμωνίας. Κατὰ τὰς πληροφορίες τινῶν ἱατρῶν Ἰταλῶν, τὸ ὅρος εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον κατὰ τῆς λύσεως ἱατρικῶν διαφορᾶ ἄλλα μέσα ἐφάνησαν πολλὰκις σωτηριώδη. Οἱ Πέρσαι περὶ τὸ τραῦμα κάμνουν διὰ τινος μυτηρᾶς μαχαίρας μικρᾶς ὅπως, τὰς περικαλύπτουσι μὲ λειοτριβηθέντα κρόμμυα, καὶ τὰ κατασκεπάζουσι μὲ κομμάτιον βοείου κρέατος καὶ ὑγραίνουμένης γῆς τὸ ἐπιθεμα τοῦτο μεταλλάσσεται καθ' ἑκάστην ὥραν μεχριστοῦ τὸ τραῦμα ἰαθῇ.

ΔΗΜΟΣΙΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ.

Ἐκ τῶν αἰρεθέντων ὑποψηφίων διὰ τὴν Προτανίαν τοῦ Πανεπιστημίου Κ. Κ. Ι. Ὀλυμπίου, Α. Ρ. Ραχκαβῆ καὶ Η. Μησοπούλου ἀπεδείχθη Πρύτανις παρὰ τῆς Α. Μ. τῆς προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ὑπουργοῦ ὁ καθηγητῆς Κ. Ἰω. Ὀλύμπιος.

Διὰ τοῦ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 4 Ἰουνίου Β. Διατάγματος ὁ Θεμιστοκλῆς Β. Ἰωαννίδης ἐβρωσίθη Ἑλληνοδιδάσκαλος ἐν Μίλῳ, ἀντὶ τοῦ ἀποβιώσαντος ἀρτί Κ. Πέτρου Γ. Χαμάρτου.

Διὰ τοῦ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 5 Ἰουνίου Β. Διατάγματος διορίσθησαν καλλιγράφοι οἱ μὲν Μ. Δ. Σακέρβαρος εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον τῆς Βορείου Πλευρᾶς, ὁ δὲ Χριστόδουλος Κωστογιάννης εἰς τὸ τῆς Νοτίου Πλευρᾶς.

Διὰ τοῦ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 5 Ἰουνίου Β. Διατάγματος, ὁ Δημήτριος Μ. Μαυρομυτῆς διορίσθη Ἑλληνοδιδάσκαλος εἰς Κράθραι.

Ἀπάντησις εἰς τὴν Ἑβδομάδα καὶ τὸν εἰς αὐτὴν ἐκ Σύρου γράψαντα Δ.

Ὁ τοῦ Γυμνασίου Ἐρμουπόλεως καθηγητῆς Κύριος Π. Ἀντωνιάδης ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ἰπουργεῖου τῆς Δ. Ἐκπαιδεύσεως ἄδειαν ἵνα συστήσῃ ἐν Σύρῳ Ἐμπορικὸν Ἐκπαιδευτήριον ἰδιωτικόν, διαλυθέντος πρό τινος καιροῦ τοῦ ἰδιωτικοῦ Λυκείου τοῦ Κ. Εὐαγγελίδου. Ὁ Κύριος Ψύλλας παρέπεμψε κατὰ τὸν νόμον τὴν ἀναφορὰν τοῦ Κ. Ἀντωνιάδου εἰς τὸν Νομάρχην

Κυκλάδων ἵνα ἐξετάσας πληροφρήσῃ τὸ ὑπουργεῖον ἐὰν ὑπάρχῃ ἀνάγκη συστάσεως τοιούτου ἐν Σύρῳ καταστήματος, καὶ κέκτηται ὁ Κ. Ἀντωνιάδης τὴν πρὸς τοῦτο ἱκανότητα. Ὁ Κ. Νομάρχης Κυκλάδων Σποριδίων Ἀντωνιάδης, ἀνὴρ χαρακτηρὸς ἀνεξαρτήτου, αὐστηρᾶς ἀρετῆς καὶ περὶ τὴν εκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἄγαν εὐσυνείδητος καὶ παρ' οὐδενὸς οὔτε δεκαζόμενος, οὔτε ἐπηρεαζόμενος, ἐξετάσας εὐρατο ὅτι τὴν ἀναγκαίαν ἢ σίστασις καταστήματος τοιούτου ἐν Σύρῳ καὶ ὁ καθηγητῆς Π. Ἀντωνιάδης καταλληλότερος πρὸς διευθύνειν αὐτοῦ. Προσκαλέσας ἐτι ὁ Κ. Νομάρχης τὸν Γυμνασιάρχην Κ. Σουρίαν ἐγγράφως ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ἀπάντησιν κατὰ πάντα σύμφωνον πρὸς ἃς ἄλλοθεν εἶχε λάβει πληροφροῖας. Τούτων γενομένων ἐγγράφως πρὸς τὸ Ἰπουργεῖον τῆς Δ. Ἐκπαιδεύσεως ἵκαν συστατικῶν ὑπὲρ τοῦ Ἀντωνιάδου γνημῶν, ἐπισυνάψας συγχρόνως καὶ τὴν ἀναφορὰν τοῦ Κ. Γυμνασιάρχου. Τοιαύτας τὸ ὑπουργεῖον λαθὼν πληροφροῖας ἠθέληεν εἶναι ἐνοχον ἀδικίῳ οὐλήτου ὀφλιμουσίας ἐὰν δὲν παρεχόμενος εἰς τὸν Κύριον Π. Ἀντωνιάδην τὴν αἰτηθεῖσαν ἄδειαν.

Μεμνηθεὶς ὁ γράψας ἐκ Σύρου εἰς τὴν Ἑβδομάδα τοὺς καθηγητὰς διότι θελοῦσιν ἀναλαβεῖν τὴν διδασκαλίαν μαθημάτων ἐν τῷ Ἐμπορικῷ Ἐκπαιδευτήριῳ. Νομίζομεν ὅτι ὁ καθηγητῆς καὶ πᾶς ὑπάλληλος, ἀφοῦ ἐκπλήρωσεν τὸ καθῆκον αὐτοῦ κατὰ τὰς ὁριζόμενας ὥρας ἀνελλιπῶς, δύναται νὰ διαθέσῃ τὸν ἐπιλοίπον καιρὸν αὐτοῦ ὡς βούλεται ὡδὲν ὑπουργεῖον οὐδέποτε εἰπέ τι εἰς τοὺς καθηγητὰς τῶν Ἀθηνῶν Ψαρῶν, Λεόντιον, Εὐσταθιάδην, Κωστόπουλον, Οἰκονομίδην, καὶ ἄλλους διδάξαντας καὶ διδασκόντας τινὰς αὐτῶν ἐτι εἰς τὸ ἐν Ἀθῆναις Ἑλληνικὸν ἐκπαιδευτήριον τοῦ Κ. Γρ. Γ. Παπαδοπούλου, οὐδὲ τούτων ἐκόλυσε νὰ διευθύνῃ τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦτο ἐνῷ διετέλει καθηγητῆς καὶ εἰς τὸ Βασιλικὸν Πολυτεχνεῖον οὐδεὶς Ἰπουργὸς ἐμπόδιζε τὸν καθηγητῆς Βακαλόπουλον, τὸν Σχολεῖον Δραγάτσην, τὸν διδασκαλόν πάντας τοὺς νὰ ἔχουσι οἱ μὲν ἄλλοτε οἱ δὲ καὶ νῦν καὶ ἰδιαιτέρας παραδόσεις εἰς ἄλλα ἰδιωτικὰ καταστήματα, καὶ εἰς οἰκίας εὐπόρων, οὐτὲ ἡδύνατο νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ, ὡς οὐτε τὸν καθηγητῆν Κ. Δουραμάνην, τὸν διδασκαλόν Κ. Πόλιταν κ.λ. ἐμποδίζει ἐν Σύρῳ εἰς ἰδιωτικὰ καταστήματα διδασκόντας, διευθύνοντα μάλιστα τὸν τελευταῖον καὶ τὸ ἀνώτερον σχολεῖον τῶν Κορασιῶν Ἐρμουπόλεως, διότι ἐπαρκοῦσιν εἰς ἀμφοτέρω τὰ ἔργα, καὶ οὐδέποτε ἐγένετο κατ' αὐτῶν παράπονον, ὡς ἀμελοῦντων τὰ ἐν τῷ Γυμνασίῳ καὶ τῷ Σχολεῖῳ χρεῖα αὐτῶν. Ἡ σύστασις δὲ καὶ ἄλλου ἐκπαιδευτήριου ἐν Σύρῳ οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχη ἐπιβρῆν ἐπὶ τοῦ Γυμνασίου, διότι εἰς ταῦτα παιδεύονται μαθηταὶ ἐξώθεν τοῦ κράτους κυρίως στελλόμενοι, καὶ εἰς αὐτοὺς τῶν ἰδιωτικῶν καταστημάτων τοὺς διευθυντὰς ὡς οἰκότεροι συσταίνονται. Ἄν δὲν ὑπῆρχεν ἐν Ἐρμουπόλει τὸ παιδαγεῖον τοῦ Κ. Βαλέττα, καὶ τὸ διαλυθὲν ἀρτί τοῦ Εὐαγγελίδου, ἠθέλει εἶναι ἡ νῆσος αὕτη, φιλομουσοτάτων εὐμοιροῦσα κατοικίαν, ἀνάγκην τριῶν τοιλάχιστον Γυμνασίων καὶ ἰσαριθμῶν Ἑλληνικῶν σχολείων. Ἄλλως τε δὲ τὰ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια τῆς Σύρου μορφοῦσιν τοὺς ἰδίους δι' ἐμπόριον ἀφωρισμένους παῖδας καὶ πᾶσα ἡ ἐν αὐτοῖς ἐκπαιδεύσει αὐτῶν εἰς τοῦτο κυρίως ἀποβλέπει.

Οὐδεὶς λοιπὸν εὐλόγως ἠδύνατο νὰ κατακρίνῃ οὔτε τὸν δόντα τὴν ἄδειαν Κ. Ψύλλαν, οὔτε τὸν αἰτήσαντα καὶ λαβόντα ταύτην καθηγητῆν Ἀντωνιάδην, οὔτε τοὺς διδάξοντας ἐν τῷ Ἐμπορικῷ Ἐκπαιδευτήριῳ καθηγητὰς. Ἐγγράφον δὲ οὕτω διότι ἐνόμισαν ὅτι εὗρον τέλος εὐλογοφανῆ ἀφορμὴν ἵνα μεμφθῶσι τὸν ἀνεπιληπτον, ἐνέρτητον καὶ δίκαιον Ψύλλαν, ἀφοῦ δὲν ἐπέτυχον ἐπιδοκιμασίας οὐδὲ τῆς ἐλαχίστης ὅσα ἐπὶ ἔτος ὅλον ἐξηρεῦσαν κατ' αὐτοῦ οἱ οὐδένα τίμιον πολίτην καὶ εὐσυνείδητον ἀρχοντα ἀδικητὸν ἀφέντες.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ὅσα περὶ τῆς παρατήσεως τοῦ Κυρίου Ψύλλα ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τρία τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν φύλλα δὲν ἐπείσαν, εἰ καὶ μετὰ πάσης βετικότητας καὶ πίστεις εἰρημένα, τοὺς πολέμιους τοῦ ὑπουργεῖου, καὶ ἰδίως τοὺς τοῦ Κυρίου Ἀργυροπούλου, ὅτι οὐδεμία γέγονεν ὑπενέργεια ἢ ραδιουργία ὑπὸ τούτου καὶ τῶν ἄλλων πρώτων συναδελφῶν τοῦ Κυρίου Ψύλλα πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἀπὸ τοῦ Ἰπουργεῖου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κ.τ.λ. παρατήσεως αὐτοῦ. Οἱ πολέμοι τοῦ Κ. Ἀργυροπούλου ἠγάπηται νὰ μὴ παύσονται τοῦ λόγου ἡμῶν,

καί τοι φέροντας πᾶσαν θετικότητα, ἵνα οὕτως ἔχωσι καὶ ἄλλην ἀφορμὴν, εἰ καὶ ἐπίσης ἀνυπόστατον ὡς καὶ τὰ ἄλλα αὐτῶν ἐπιχειρήματα, πρὸς μομφὴν τοῦ τιμίου, εἰλικρινούς καὶ ἐν πᾶτι ἀκεραίου χαρακτήρος τοῦ νῦν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κ. τ. λ. Ὑπουργοῦ. Καὶ ἰδοὺ λοιπὸν αὐθις ἀνακηρυκώμενοι ἐν τῷ Φιλοπατριδῷ ὅτι ὁ Κύριος Ἀργυρόπουλος εἰργάσθη δῆθεν παντὶ σθένει νὰ καταστήσῃ ἐκπτώτων τοῦ Ὑπουργείου τὸν Κ. Ψύλλαν. Ἀσεβεῖς δὲ πρὸς τὴν ἀκραίφην τιμιότητα καὶ τὸ ἀδέκαστον τοῦ Κυρίου Ἀργυροπούλου ἐπιδειξίω καὶ διὰ πονηρίας ἐωστρορικῆς ἐπιζητοῦσιν ἐτι ἵνα προστρίψωσι κηλῖδα εἰς τὴν ἀσπίδον αὐτοῦ διαγωγῆν, ἐντοῖς περὶ χειροτονίας Ἱεραρχῶν γριφώδεσιν αὐτῶν λόγοις εἰ καὶ πεπεισμένοι ὅτι τὸ κοινόν, γνωρίζον ἄριστα τὸν χαρακτήρα τοῦ προσβαλλομένου ἀνδρός, οὐδεμίαν δίδει πίστιν οὔτε κἂν προσοχὴν εἰς τὰ βολοφόνα βήματα αὐτῶν, ὡς οὐδὲ αὐτοὶ οὗτοι πιστεύουσι πάντως ὅτι λέγουσι· λέγουσι δὲ καὶ γράφουσι τοιαῦτα διότι νομίζουσιν ὅτι συντελεστικὰ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῶν εἰσι. Προσθεύοντες οὗτοι τὴν ἀρχὴν ὅτι τὸ τέλος ἀγιάζει τὰ μέσα, οὐδὲν παραλείπουσι ὅπερ νομίζουσιν χρήσιμον εἰς τὴν πρόθεσιν αὐτῶν· ἄπορον δὲ καθίσταται πῶς εὐφρεῖς ἄνθρωποι ὄντες δὲν ἐνόησαν ἐτι τί ἐστὶν ἀντιπολίτευσις καὶ πῶς αὕτη ἐργεῖται ἐν ταῖς συνταγματικαῖς πολιτείαις, οὐδὲ ἐκατάλαβαν ὅτι ματαιοπονοῦσι γράφοντες ὅσα ὑπὸ πάντων μετ' ἀγανακτήσεως ἀπαθουῦνται καὶ βλάβην καιρίαν ἐπιφέρουσι εἰς αὐτοὺς τούτους τοὺς γράφοντας, ἐλεγχομένους ὅτι διαστρέφουσι τὴν ἀλήθειαν καὶ πολεμοῦσι τὴν ἀρετὴν, ἥτις ἐστὶν ὁ ἐπὶ πᾶσι κόσμος τοῦ νῦν τὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ τὰ τῆς παιδείας διέποντος Ὑπουργοῦ. Ὅτι δὲ παρόμοιά εἰσι καὶ ὅσα κατασφίζονται καὶ κατὰ τοῦ ἐναρέτου καὶ περὶνος πρωθυπουργοῦ καὶ τῶν ἄλλων συναδελφῶν αὐτοῦ οὐδεὶς ἀμφιβάλλει, οὐδὲ δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ ἐὰν ἔχῃ κρίσιν καὶ συνείδησιν ἀγαθὴν. Διὰ ταῦτα καὶ οὐδὲ ἐκτεινόμεθα εἰς ἀνασκευὴν σαθρῶν ἐπιχειρημάτων καὶ αὐταναιρέτων αἰτιάσεων.

— Δις ἤδη ἐκφράζεται πλαγίως καὶ λιαν πονήρως συκοφαντία κατὰ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἐναρέτου Ἀρχιεπισκόπου Κορινθίας ὑπὸ τῶν ἐν οὐδενὶ τιθεμένων λόγῳ καὶ ἀρετῆν καὶ ἱερότητα χαρακτήρος, ὅτε χρησιμεύει αὐτοῖς πρὸς τὸν ἐαυτῶν σκοπὸν καὶ τοιαύτη θυσία. Ὡ ἐλευνοὶ ἄνθρωποι! Ἐὰν ἔχετε θάρρος ἐκφράσθητε καθαρὰ, ἐὰν οἱ λόγοι ὑμῶν ἔχουσιν ὑπόστασιν καταμνήσατε τοὺς ἐνόχους, ἄλλως φαίνεσθε καὶ εἰσθε ἐπίβουλοι τῆς ὑπολήψεως τῆς χρηστῶν ἀνδρῶν, καὶ ἐνοχοὶ ἀποπείρας δολοφονίας τοῦ ἀπροσβλήτου αὐτῶν χαρακτήρος.

— Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Σύρου ὅτι ἐγένετο ἐναρξίς τῶν ἐξετάσεων τοῦ ἐκεῖ Γυμνασίου, ἐκφωνήσαντος περὶ Βάμβρα θαυμασίῳ λόγον τοῦ ἀξιότιμου Γυμνασιάρχου Κ. Σουρίου.

— Ἡ διὰ τῆς εὐνοίας καὶ πίστεως ἧς ἐξωτερικῶς ἀπολαύει ἡ παρούσα Κυβέρνησις καὶ τῆς δεξιότητος αὐτῆς συνωμολογήθη ἐμπορικὴ συνθήκη μεταξὺ Τουρκίας καὶ Ἑλλάδος διὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει προσέδρου Ὑπουργοῦ τῆς Α. Μ. Κ. Ἀνδ. Γ. Κουντουριώτου, ἥτις ὑποβλήθη εἰς τε τὴν Βουλὴν καὶ τὴν Γερουσίαν ἐγένετο παμφηφει παραδεκτὴ. Τὰ νομοθετικὰ σώματα κατανοήσαντα τὴν ἐκ τῆς συνθήκης ταύτης προσγινομένην εἰς τὰ Ἑλληνικά συμφέροντα ὠφέλειαν δὲν ἐδίστασαν τὸ παράπαν εἰς τὴν παραδοχὴν αὐτῆς.

— Ἐξεδάθη χθὲς παρὰ τοῦ Κυρίου Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς δημοδιδασκάλους καὶ τὰς δημοδιδασκαλίνας πλήρης πατρικῶν ὄντως παραινήσεων καὶ παρηγορητικωτάτων ἐπαγγελιῶν. Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη, ὑπαγορευθεῖσα ἐκ τῆς ἀκριβοῦς ἐκτιμῆσεως τοῦ Ἱεροῦ ἐπαγγέλματος τῶν δημοδιδασκάλων καὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς διαδόσεως τῶν γραμμάτων εἰς πάσας τῆς κοινωνίας τὰς τάξεις, θέλει ἀναζωπυρῆσαι τὸν ζῆλον τῶν διδασκάλων καὶ ἀποφέρει εἰς τὸν ἐκδόντα αὐτὴν Ὑπουργὸν τελείαν τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῶν καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ λαοῦ ὑπὲρ ὧν τσαύτην ἀποδεικνύει μέριμναν. Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ Κ. Ἀργυρόπουλος θέλει μετὰ πάσης σπουδῆς ἐνεργῆσαι ὑπὲρ τῶν δημοδιδασκάλων τὰς ἐπαγγελλομένας ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ εὐεργεσίας, καὶ θέλει καταστήσῃ οὕτω τὸ ἐπάγγελμα αὐτῶν σεβαστὸν καὶ περισπούδαστον. Συμμορφούμενοι δὲ οἱ δη- διδάσκαλοι πρὸς τὰς πατρικὰς καὶ σωτηριώδεις τοῦ Κ. Ὑπουργοῦ παραινήσεις θέλουσιν ἀποδείξει ὅτι ἐκτιμῶσι τὴν ἀξίαν αὐτῶν καὶ τὰ ὑψηλὰ καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ δόντος αὐτὰς μετ' ἀκραίφην πατρικῆς στοργῆς. Τὴν σπουδαιωτάτην ταύτην ἐγκύκλιον, πολλὰ καὶ οὐσιώδη τὰ καλὰ εὐαγγελιζομένην, θέλομεν

δημοσιεύσει διὰ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἡμῶν, ὡς καὶ ἄλλας τινὰς παραπλησίας πράξεις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δ. Ἐκπαιδεύσεως.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς ἐγκαινιάσεως τοῦ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσεως ἡμῶν δι' ἰδιωτικῶν συνδρομῶν ἄρτι συσταθέντος Ὀρφανοτροφείου τῶν Κορασίων, Ἀμαλήτου ὀνομασθέντος. Εἰς τὰ ἐγκαινία ταῦτα παρήσαν ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα, οἱ Κ. Κ. Ὑπουργοί, πολλοὶ τῶν ἐν τέλει καὶ φιλόανθρωποι ἄλλοι πολῖται. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν Κ. Μισαήλ διεύθυνε τὰ τῆς τελετῆς.

— Δημοσιεύοντες κατωτέρω Ἀγγελίαν περὶ Β'. ἐκδόσεως ὑπὸ τοῦ Κ. Βαρβάτη τοῦ Λεξικοῦτῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῆς γλώσσης μεθερμηνευομένης εἰς τὴν ἀρχαίαν τοῦ Κ. Σ. Βυζαντίου οὐδεμίαν αἰσθανόμεθα ἀνάγκην συστάσεως αὐτοῦ· ἡ ἀξία τῶν Λεξικογραφικῶν κ. λ. ἔργων τοῦ Κυρίου Βυζαντίου, πλείστην ὄσσην παρεσχηκότων τὴν ὠφέλειαν ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν τοῖς σπουδάζουσιν, ἐξετιμῆθη δεόντως παρὰ πάντων τῶν καὶ ἀκρῶ δακτύλῳ τῆς Ἑλληνικῆς γευσαμένων, καὶ οὐδέποτε ἴσως ἀπεδόθησαν οὐδενὶ δικαιότερον ἔπαινοι ἢ τῷ Κυρίῳ Σ. Α. Βυζαντίῳ διὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ ταῦτα. Ὁ ἐν ταῖς μελέταις ἢ ταῖς φιλολογικαῖς ἐργασίαις αὐτοῦ συμβουλευόμενος τοῦ Βυζαντίου τὰ λεξικά ἔχει πλήρη καὶ ἀποχρῶσαν ἀσφάλειαν ὅτι δὲν θέλει πλανηθῆ ὡς ἄλλοι τινὲς, οἵτινες ὁσμῆραι εἰς βοῦνους καταπίπτουσι καὶ καταγέλαστοι δέικνυνται ὀδηγούς αἰρούμενοι ἢ τὴν ἰδίαν ἀμαθίαν, ἢ τὰ ὅλως ἐλαττωματικὰ ἔργα κομπορρημόνων δοκησιόφων.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Εἴκοσιν ἔτη συνεπληρώθησαν ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκδόσεως τοῦ ἀπὸ τῆς ἀπλῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν Λεξικοῦ τοῦ Κυρίου Σ. Βυζαντίου, καὶ τῆς ἐκδόσεως ταύτης δαπανηθείσης πρὸ δέκα ἡδὴ ἐτῶν, κατῆντησε νὰ πωλῆται εἰκοσιπέντε δραχμὰς τὸ τεῦχος διὰ τὴν σπανιότητα τοῦ βιβλίου. Κατὰ πόσον τὸ Λεξικὸν τοῦτο συνετέλεσε πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῆς γλώσσης, οὐδεμία ὑπάρχει, τῶν πραγμάτων λαλούντων, ἀποδείξεως ἀνάγκη, καὶ διὰ τοῦτο ἀρκούμεθα νὰ παρατηρήσωμεν μόνον, ὅτι τοῦ σκοποῦ τούτου ἐπέτυχε τὸ Λεξικὸν περὶ οὗ ὁ λόγος χωρὶς θορύβου, χωρὶς περιαντολογιῶν, χωρὶς ἀγυρτίας, καθὼς ὅλα τὰ ἔργα, ὅσα ἔχουσι πραγματικὴν ἐν αὐτοῖς ἀξίαν. Ἐν δὲ τῷ διαστήματι τούτῳ ὁ συντάκτης αὐτοῦ, παρακολουθῶν τὸν δρόμον τῆς γλώσσης, ἥτις, μετὰ πολλὰς ταλαντεύσεις, ἀνέλαβε τέλος τὴν πτῆσιν αὐτῆς πρὸς τὸ ὕψος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ εἶχεν ἐκπέσει, καὶ ὠφελοῦμενος ὑπὸ τῆς καθημέραν πείρας, οὐ διέλιπεν ἐπεκτείνων, διασμιλεῦν καὶ τροποποιῶν τὸ ἔργον του, ὥστε σήμερον, αὐξηθὲν κατὰ τὰ δύο περίπου πέμπτα, καίτοι διατηρήσαν τὸ πρῶτον αὐτοῦ σχέδιον, ὑπόσχεται νὰ ἀναπληρώσῃ τὰς ὑρισταμένας ἐτι ἀνάγκας περὶ τὴν γλῶσσαν ἐπὶ ἄλλην ἴσως δεκαετίαν. Τοῦ ἀκριβοῦς Ἑλληνικοῦ τούτου προϊόντος τῆς νεωτέρας φιλολογίας, τοῦ ὁποῦ ἡ ἔλλειψις καθ' ἡμέραν γίνεται ἐπαιθητοτέρα, ἀρ' ὅτου ὑπερισχύσαντος τέλος τοῦ ὀρθοῦ λόγου, ἤρξατο βασιμώτερον παρ' ἡμῖν κανονίζομένη ἢ κατὰ βάθος σπουδὴ τῆς προγονικῆς ἡμῶν γλώσσης καὶ ὁ παραλληλισμὸς αὐτῆς πρὸς τὴν νεωτέραν, καθ' ἣν ὑπέδειξε μέθοδον ὁ μακάριος Κοραῆς, ἀναλαμβάνοντες τὴν δευτέραν ἐκδοσιν, θέλομεν φιλοτιμηθῆ νὰ μὴ φανώμεν περὶ τὴν τυπογραφικὴν ἐντέλειαν τοῦ ἔργου, τὸ μόνον ἡμῖν λειπόμενον, οὐδενὸς ἤττονος τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀξιότιμων ἡμῶν συναδελφῶν, ἀφειδήσαντες καὶ δαπάνης καὶ κόπων, ὥστε τὸ πόνημα, ἐκτυπωθὲν μετὰ χαρακτῆρας λαμπροῦς καὶ εὐαναγνώστους ἐπὶ χαρτίου στερεωτάτου καὶ λευκοτάτου, νὰ καθαρῆται ὅσον ἐνδέχεται τῶν τυπογραφικῶν σφαλμάτων, καὶ ἐπομένως ἐλπίζομεν ὅτι τὸ Κοινόν, εἰς τοῦ ὁποῦ τὴν συνδρομὴν πεποιθότες, ἐπεχειρήσαμεν τὴν δαπανηρὰν ταύτην ἐκδοσιν, θέλει ἐκτιμῆσαι τὴν ἡμετέραν ὑπὲρ τῆς ὠφελείας αὐτοῦ προθυμίαν, καθὼς μάλιστα καὶ τὴν τιμὴν τοῦ βιβλίου, καὶ τοι ὑπὲρ τὸ ἡμιόλιον αὐξηθέντος, ὠρίσαμεν, πρὸς εὐκολίαν τῶν ἐνδεῶν μάλιστα μαθητῶν, εἰς δραχμὰς 16 διὰ τοὺς συνδρομητὰς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουνίου 1855.

Ὁ Ἐκδότης
Κ. ΒΑΡΒΑΤΗΣ.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΙΩ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Ὅδος Ἀθηνῶν, ἀριθ. 274.).